

HET VERHAAL VAN BEWONER THEO BOOIJ

Wanneer je Gooiers Erf via de achteringang betreedt of verlaat, of de weg naar de tuin neemt zul je vast pianist/bewoner Theo Booij eens hebben ontmoet. Op de begane grond staat naast de lift zijn piano, alwaar hij minstens twee keer per dag zijn repertoire ten gehore brengt. Inmiddels “wereldberoemd in Hilversum” en benieuwd naar zijn verhaal, interviewt Robert Onderwater graag deze muzikale bewoner.

Wie ben je?

“Mijn volledige voornamen zijn Theodorus Gijsbertus Maria, dus drie stuks maar liefst. En dan dus het woord Booij als achternaam haha. Ik ben geboren in de maand juni 1944 te Hilversum in de Floris Vosstraat, een zijstraat van de bekende Johannes Geradtsweg die naar Laren loopt. Met mijn vader, moeder, 1 zus en 3 broers waren we in totaal met zijn zevenen. Ik kom uit een muzikale familie en daarom is muziek ook mijn lust en mijn leven.”

Hoe is dat zo ontstaan?

“Mijn vader speelde voortreffelijk trompet, piston (een klein trompetje), contrabas en viool. Hij wilde graag als beroepsmuzikant doorgaan. Echter was mijn vader van eenvoudige afkomst, dus totaal niet in staat om een studie te bekostigen. Om aan zijn centjes te komen was hij daarom timmerman, meubelmaker als beroep. Hij heeft altijd wel tegen mijn moeder gezegd; “Mien, als de kinderen groter worden mogen ze allemaal de muziek in”. Eigenlijk is muziek ons met de paplepel ingegoten. Mijn oudere zus was bijvoorbeeld concertpianiste in concertzalen. Naast buitenspelen, hoepelen en ballen, zette mijn zus mij op 5 jarige leeftijd al achter de piano, met een paar boeken op de stoel zodat ik bij de toetsen kon. Hierin had ik veel plezier en toen ik een jaar of 7 was, kon ik alles vrij goed beheersen. Ik speelde al allerlei stukken, ook licht klassiek, Beethoven en Mozart, echte voordrachtstukjes. Daarnaast leerde ik spelen op de hoorn, accordeon en gitaar. Toen ik 14 jaar was had mijn vader verschillende accordeonleerlingen en dan mocht ik proberen om hen les te geven.

Dan werd ik door een 10-jarige aangesproken met “Ja meneer, Nee meneer”, terwijl ik dus 14 jaar oud was haha.

Mijn zus heeft mij, naast privélessen en theorie van andere leraressen, zodanig naar een hoger niveau bijgeschoold dat ik op het muziek lyceum mijn diploma heb behaald en daarna het conservatorium in Den Haag. Daar stonden ze allemaal van te kijken!

Mijn moeder was huisvrouw en ook muzikaal, ook al kon zij geen noot spelen. Als je aan haar vroeg muziek te maken sloeg zij met haar handen als een trommel ritmisch op haar grote buik haha. Maar mijn moeder zong ook, wanneer we met zijn allen als familie op een zondag gezamenlijk om de piano heen stonden. We hadden ook een eigen orkestje, dat heette The Sunny Boys. Samen met mijn zus op piano, een broer op de contrabas, de andere broer op de accordeon en een kennis van ons op slagwerk. Daarmee gingen we regelmatig het land in. Ook voor het KRO programma “de Zonnebloem” hebben we zeker 60 opnames gemaakt. Dit deden we dan voor slechts een kleine vergoeding.” ▶

En hoe ging jouw leven verder in de muziek?

“Toen ik 18 jaar was zag ik een advertentie van de VARA in de krant. Daarin vroegen ze een gecombineerde functie “Orkest Assistent, tevens Muziekkenner”. Ik kwam daar binnen en per toeval hadden de beslissers al bij orkestleden geïnformeerd wie ik was en ik was al positief bekend. Ik had al behoorlijk wat kruiwagentjes dus ik kon zo aangenomen worden. Dat heb ik vervolgens jarenlang met heel veel plezier gedaan. Mijn taak was o.a. om de studio’s te vullen met instrumenten vanuit verschillende ruimtes. Zo heb ik mee-gemaakt dat o.a. de VARA een aantal keren werd verbouwd en het Metropole Orkest kreeg een hele nieuwe, grotere studio. Het Metropole Orkest bestaat nu nog steeds ook al heeft het een paar keer bijna “op de wip” gezeten omdat het te duur werd. Maar we hebben gelukkig een hele muzikale burgemeester in Hilversum, Gerhard van den Top, die ik laatst ook nog hier op Gooiers Erf ontmoet en gesproken heb. De burgemeester heeft ervoor gezorgd dat het orkest in ieder geval nog minimaal 5 jaar kan blijven bestaan.

Van muziek maken heb ik zelf nooit mijn beroep kunnen maken. Ik speelde naast piano als hoofdinstrument hoorn. In een normaal orkest zitten maar maximaal vier hoornisten in vaste dienst en tot overmaat van ramp waren die allemaal net tussen de 20 en 25 jaar. Dus als ik aan de beurt zou komen was ik zeker 60 jaar geweest haha. Met piano had ik eventueel freelancer kunnen worden, maar dat gaf onvoldoende onderpand voor mijn oude dag. Mijn werk was dus in de muziek bij de VARA, maar ik bleef zelf een “hobby muzikant” met ook het lesgeven.

We hebben 3 orkesten gehad en in de glorie tijd waren er zeker wel 80 leerlingen bij het orkest. Met het orkest ben ik meermaals op concours geweest in Nederland, maar ook in Zwitserland, Duitsland, Italië. En ik ben zelfs in Lourdes geweest, de bedevaartsplaats, dat vergeet ik nooit meer. Daar waren honderden mensen op de been tijdens een buitenconcert, toen kwam er opeens een bui en toen vluchtte iedereen met kar en/of stokken. Ze wisten niet hoe snel ze weg moesten komen en daar zat ik haha.”

Wat doe je nu en wat doet dat?

“Ik speel elke dag meerdere malen op mijn eigen piano in de ruimte tussen Kompas Noord en -Zuid en nodig iedereen van harte uit om daarbij aanwezig te zijn. Of zelfs ook op de piano te spelen als men dat wil. Ik zie dat het de bewoners opkikkert, vooral bij een bekend wijsje. Ook al kennen ze de noten niet altijd helemaal, je ziet ze heen en weer wiegen. Zelfs mensen die alleen maar lijken te slapen, die kunnen heel sterk op muziek reageren. Muziek maakt je vrolijk bij een feestje, maar geeft ook de kracht als je verdriet hebt. Dat merk ik als ik voor jou (red. Robert) Für

Elise speel, dan zie ik jou helemaal in vervoering raken. Dat komt binnen en is voelbaar, dat doet muziek met je. Muziek beleef ik zelf nu anders dan vroeger. Ik merk dat ik nu meer gevoel via de toetsen laat weergeven om het juiste verhaal te krijgen. Dus geen geram, er zit meer bezieling en levenservaring in. Voor de bewoners van Gooiers Erf treden wij (red. duo Theo & Robert) samen bijna wekelijks met piano en zang in het restaurant op. Samen met jou vind ik dat altijd gezellig. En als ik voel dat de toehoorders geboeid zijn en luisteren, dan doet mij dat gewoon goed en ben ik goed bezig. Muziek maken blijft een persoonlijk iets en als dat fijn overkomt en wordt gewaardeerd dan ben ik daar weer blij mee, dat geeft mij voldoening en energie. Ik kijk af en toe een muziekstuk op tv maar gedurende de dag staat er niet de hele tijd muziek op. Ik heb zoveel muziek in mijn kop zitten en als het stil is dan speel ik vanzelf de liedjes en composities af in mijn hoofd en gaan mijn vingers op de maat mee. Ik hoef daar helemaal niets voor te doen, dat zit in mijn genen, het plezier vanuit mijn familie van samen muziek maken en een uniek muzikaal leven!”

Wat zou je anderen willen meegeven?

“Muziek moet verteerbaar en begrijpbaar zijn, niet te zwaar. Dus interesseer je voor muziek en wat men graag hoort. Kijk goed naar de mensen en maak het een samenspel tussen de persoon die het uitvoert en de persoon die luistert. Het moet super ontspannen overkomen!”

We praten nog wat na, geven elkaar lachend maar oprecht complimenten, eten nog een dropje, Theo neemt nog een slokje van zijn glaasje melk en vertelt nog een leuke mop. Samen beloven we nog lang in de muziek door te gaan en lopen vervolgens naar zijn piano. Daar starten we het liedje waar we altijd mee beginnen “Muss i denn” en hebben wij geen woorden meer nodig. De muziek “zegt” ons genoeg. Samen een fijne, muzikale dag! ■

